

FOTO-EXPO 192 LANDEN IN 7 JAAR

Van weglopertje tot WERELDREIZIGER

Zeven jaar reisde Jeroen Swolfs de wereld over om alle 198 hoofdsteden te fotograferen. Hij was verwonderd, bang, verliefd en soms eenzaam. Het resultaat is te zien in De Nieuwe Kerk in Amsterdam.

Hanneke van Houwelingen
Amsterdam

Het sneeuwt in Wassenaar. Jeroen Swolfs, 3 jaar oud, zet zijn buurmeisje op een slee en samen verdwijnen ze om de hoek. Op weg naar Parijs, want daar heeft de jongen iets over opgevangen. Ze komen niet ver. Het is een van de vele keren dat de politie de kleine wegloper van straat plukt. „Mijn ouders bedachten allerlei enge verhalen om me thuis te houden, maar ik bleef die drang voelen om plekken te ontdekken die ik nog niet had gezien,” vertelt Swolfs, nu 41 jaar.

In 2009 zegt de fotograaf zijn huis in Amsterdam op en begint aan zijn wereldreis. Het doel: alle 198 hoofdsteden vastleggen. Geen toeristische trekpleisters, maar het echte straatleven. Hij begint in Azië, daarna Australië, de bounty-eilandjes in de Stille Oceaan - schuine lach: 'ja, dat was héél relaxed' - en steekt de aardbol over. Voor elke hoofdstad trekt hij 4 dagen uit.

Draaimolen

Hij belandt op een moslimfeest in Soedan tussen dansende Soefi's, fotografeert een kleurrijke markt onder een brug in Cotonou (Benin), legt gillende kinderen vast in een draaimolen in Stockholm, maar hij reist ook naar een kapotgeschoten wijk in de Somalische hoofdstad Mogadishu, waar 2 dagen eerder alle gasten van een hotel zijn afgeslacht door terreurorganisatie Al Shabaab.

In De Nieuwe Kerk van Amsterdam is zijn werk geprojecteerd op een lange tafel, waar bezoekers naar hun eigen stad kunnen speuren. „Man, ik ben jaloers,” verzucht een inwoner van Almere.

Soms stuitte Swolfs bij toeval op nieuws, zoals in de Georgische stad Tbilisi, die in 2015 werd getroffen door noodweer. Leeuwen en nijlpaarden, die ontsnapt waren uit de dierentuin, banjerden nu prinsheerlijk door de stad. Swolfs fotografeerde voor deze krant. Droogjes: „Het ging er natuurlijk

lekker op z'n Sovjets aan toe. De overheid zei: 'We hebben alles onder controle'. Maar ondertussen liep er een tijger los.”

Swolfs grijpt naar zijn tweede glas water. Na dorst van gisteren. Toen gaf hij een feestje in de kerk voor vrienden en familie, die hem als de verloren zoon weer in de armen sloten. Zijn investeerder was er ook. Die leende hem een smak geld om zijn missie te voltooien. Swolfs verwacht dit terug te betalen met zijn huidige expositie en een boek dat nog in de maak is.

De fotograaf is 7 jaar op pad geweest. Tussendoor kwam hij geregeld thuis om papierwerk te regelen. „Naarmate mijn reis vorderde, bleek de centrale boodschap: laten zien hoeveel we op elkaar lijken, niet hoe verschillend we zijn. Waar ik ook kwam, de thema's waren altijd hetzelfde: liefde, hoop, overleven, doorzettingsvermogen.”

Zijn verlangen naar huis is soms groot, zeker in Afrika, waar hij in landen komt waar terreur en corruptie zegeviert. In Liberia krijgt hij plots midden op straat een wapen tegen zijn hoofd gedrukt. Een verwarde ex-soldaat kijkt hem uitdagend aan, roept 'beng beng'. Zo kalm mogelijk, zegt Swolfs: 'Dat is leuk en aardig, maar ik moet er vandoor.' „Wat denk je? Vanbinnen stond ik natuurlijk

doodsangsten uit.” Hij blijft ongedeerd. „Afrika was veruit het meest heftige continent. Op een gegeven moment redeneer je: oké, er is net een aanslag geweest in Mogadishu, dan is het nu de beste tijd om naar Somalië af te reizen. Wat is de kans dat dit een tweede keer gebeurt, zo kort na elkaar? Dat is natuurlijk een bizarre afweging. Vooraf dacht ik: ik ga geen oorlogsgebied in, maar als je eenmaal aan het reizen bent, verleg je je grenzen. Je gaat mee in de realiteit van de inwoners: zij moeten hier dag in, dag uit mee omgaan. Dan moet ik dat ook kunnen.”

In Mogadishu krijgt hij bescherming van vier bewakers. „Een paar weken later is mijn gids neergeschoten. Een Somalische jongen die is gevlucht naar Londen, maar terugkwam om zijn land opnieuw op te bouwen. Ik heb geen idee of hij nog

Van weglopertje tot **WERELDREIZIGER**

Zeven jaar reisde Jeroen Swolfs de wereld over om alle 198 hoofdsteden te fotograferen. Hij was verwonderd, bang, verliefd en soms eenzaam. Het resultaat is te zien in De Nieuwe Kerk in Amsterdam.

Swolfs, Jeroen - Nederlandse fotojournalist/fotograaf

leeft. Het blijft me verbazen dat overal ter wereld mensen een onverklaarbaar verlangen hebben naar hun geboortegrond, zelfs naar het meest droge en kapotgeschoten stukje aarde.”

Eenzaamheid

De eenzaamheid heeft hij onderschat. „7 jaar alleen reizen is lang. Tja wat doe je dan?” Hij haalt zijn schouders op. „In elk geval niet naar huis bellen. Daar werd ik nog somberder van. Dus dan ging ik naar een bar. Zuipen, lachen met andere mensen.”

In Bangkok wordt hij verliefd op een Canadees meisje. Ze reist een paar keer met hem mee, maar als de fotograaf haar opzoekt – Ottawa moet ten slotte ook afgevinkt worden – heeft ze een ander. „Dat was zuur.” Ondeugende grijns. „Er is natuurlijk wel een en ander gebeurd, maar uiteindelijk paste ik niet in haar leven. Ik wilde zo graag mijn droom waarmaken, verder reizen. Dat was één van de offers, maar spijt heb ik niet. Die paar kleine talentjes die ik heb – fotograferen, reizen en schrijven – komen samen tijdens mijn trip. Dit is het allermooiste wat ik kan doen met mijn leven.”

Swolfs heeft nog zes landen te gaan, waaronder Libië, Eritrea en Jemen. Of hij een visum krijgt voor deze landen, is de vraag. „Maar ik ben er niet zo mee bezig. Deze expositie geeft een mooi beeld van de wereld. Ik draag 192 landen met me mee. Dat voelt als 30 jaar aan ervaring.”

“
**Oké, er is
 net een
 aanslag
 geweest in
 Mogadishu,
 dan is het nu
 tijd erheen
 te gaan**

— Jeroen Swolfs

Swolfs, Jeroen - Nederlandse fotojournalist/fotograaf

